

† Lov og Evangelium

ISSN 2387-5275

NR. 6

JULI - AUGUST 2015

51. ÅRGANG

Foto: Kristian Gangaaas

«Herren er min hyrde, det mangler meg ingen ting. Han lar meg ligge i grønne enger, han leder meg til hvilens vann.»

Sal 23:1-2

Oppbyggelig blad på evangelisk, luthersk grunn

BLADET LOV OG EVANGELIUM

utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon.
Det er gratis og kommer med 10 nummer i året.
Frivillige gaver kan sendes kasserer i NLL.

Ansvarlig for bladet: Redaktør Ingar Gangås
Redaksjonsråd: Per Bergene Holm,
Dag Rune Lid og Ragnar Opstad
Layout: Kristian Gangaas

Abonnement, oppsigelse og adresseforandring
sendes ekspedisjonen v/Magne Ekanger,
Rolfesnesvegen 892, 5420 Rubbestadneset
Tlf. 53 42 92 14 / 412 45 598
E-post: magne.ekanger@haugnett.no

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-
rosenianske forkynnelse, og ønsker å forkynne
Guds ord i skrift og tale både i Norge og ute
på misjonsmarken. NLL støtter den lutherske
kirken i Moldova og luthersk litteraturarbeid i
Bolivia og Peru.

Formann: Reidar Heian, Daleneveien 175,
3158 Andebu. Tlf. 33 44 14 19 / 414 95 526
E-post: reidunar_heia@hotmail.com

Sekretær: Ingar Gangås, Følstadvegen 135,
7690 Mosvik. Tlf. 74 06 46 50 / 901 51 234
E-post: ingar.gangas@live.no

Kasserer: Kari Mangelrød, Fossnesveien 13 B,
3160 Stokke. Tlf. 33 11 24 05 / 915 58 562
E-post: bibelskolen@nll.no

Bankgiro: 3000 22 26193
Dansk bankgiro: (4665) 10639360
Svensk postgiro: 178 84 80-0

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL.
Skolen har både halvårig og ettårig kurs.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord
og spørre etter de gamle stier (Jer 6:16), samt
fremme arven fra lekmannsbevegelsen og våre
lutherske lærefedre.

Adr.: Fossnesveien 13 B, 3160 Stokke
Tlf. 33 33 89 00 – Fax 33 36 56 65
E-post: bibelskolen@nll.no

Bankgiro: 3000 22 26193

Rektor: Per Bergene Holm, Holmveien 20,
3282 Kvelde. Tlf. 995 09 060
E-post: pbholm@online.no

INTERNETT: www.nll.no

Fårenes hyrde

*«Som en hyrde skal han vokte
sin hjord. I sin arm skal han samle
lammene, og ved sin barm skal han
bære dem. De får som har lam, skal
han lede.»*
Jes 40:11

For en trøst disse ordene gir, når vi
vet med oss selv at vårt hjerte er mørkt,
falskt og ustadig. Når vi kjenner djevel-
ens onde hensikter og er redd for hans
list og utholdenhet. Når en frykter for
å bli ledet vill av alle de forskjellige
lærdomsvær som farer over oss. Når en
selv er redd for å fare vill og gå fortapt,
for en trøst det da er når Herren selv
sier at han vil være vår hyrde!

Det er en trøst for en fattig synder
som kjenner sin egen avmakt, at Kristus
regner oss syndere bare som «får». Vi
betyr ikke mer, vi er bare «får» som
han er den gode hyrde for. Og han gir
heller sitt eget liv, enn han ser på at
fårene går fortapt.

Vi ser hvor mye det er som kan føre
fårene vill. Hvilken trøst det da er at
han som «har all makt i himmelen og
på jorden», han er fårenes hyrde.

Av alle dyrene er fårene de mest
utsatte, vergeløse og enfoldige. De
kan ikke forsvare seg mot noen ulv.
Dessuten er de kjent for en slik dumhet
at det er blitt et ordspråk.

Fårene kan ikke forsvare seg selv
og ta seg i vare for ulven. Nei, det er
hyrden som skal sørge for dem. Han
tar ikke engang hensyn til om fårene
fortjener det eller ikke. Det er hyrdens
kall å gjøre dette.

Carl Olof Rosenius

Brødhuset

Av Ingar Gangås

«I de dager da dommerne styrte, ble det en gang hungersnød i landet. Da drog en mann med sin hustru og sine to sønner av sted fra Betlehem i Juda for å slå seg til for en tid i Moabs land.»

Rut 1:1

Frafallet var stort i Israel etter at Josva døde. Israel glemte sin Gud og «tjente Herren så lenge Josva levde, og så lenge de eldste var i live, de som overlevde Josva, de som kjente til alle gjerninger som Herren hadde gjort for Israel» (Jos 24:31). Folket forlot Herren og dyrket Ba'al og Astarte (Dom 2:13).

Under dommertiden som fulgte, var Israel stadig under angrep fra folkene omkring. Så kom hungersnøden. I denne fortvilte situasjonen forlot Elimelek, med sin hustru og deres to

sønner, Betlehem i Juda for å slå seg til i Moabs land. Der ble de boende i 10 år – helt til Elimelek og hans to sønner var døde. Da brøt kona, No'omi, og de to svigerdøtrene opp fra Moab for å dra til Betlehem. De hadde hørt at Gud hadde sett til sitt folk og gitt dem brød. Men bare No'omi og den ene svigerdatteren, Rut, nådde fram til målet. Orpa vendte tilbake til «sitt folk og til sin gud» (Rut 1:15). Rut derimot, var fast i sitt forsett og ville følge svigermoren, i det hun sa: «For dit du går, vil jeg gå, og hvor du blir, der vil jeg bli. Ditt folk er mitt folk, og din Gud er min Gud» (1:16). Vi kjenner beretningen. Vel framkommet, ble Rut tatt til ekte av løseren Boas.

Hva har denne fortellingen å si til oss? Har den et budskap til oss som le-

Innhold, juli - august 2015

Fårenes hyrde. Av Carl Olof Rosenius	side 2
Brødhuset. Av Ingar Gangås	side 3
Jesus henter snart sine hjem. Årsmelding fra Landsstyret	side 5
Heim til Gud. Av Ludvig Hope	side 7
Ordet må gjøre verket. Årsmelding fra bibelskolen	side 8
Våre lamper slokner (18). Av J. F. Løvgren	side 9
Møtekalender.	side 11
Politiske spenninger i Moldova. Utdrag fra årsmelding	side 13
Den beste maten. Barneandakt av Mia Hallesby	side 14
Utan pengar og utan betaling. Av Ragnar Opstad	side 15
Bruk Ordet! Av Carl Olof Rosenius	side 16
Guds ord vender ikke tomt tilbake. Utdrag fra årsmelding	side 17
Arbeid ikke for den mat som forgår! Av Øivind Andersen	side 20

ver i dag? Her er det flere ting å nevne. Vi skal bare ta fram noe.

For det første er det ingen selvfølge at kommende generasjoner går i sine fedres fotspor. Kristen tro og overbevisning arves ikke automatisk fra far til sønn. Liv skapes ved fødsel. Bare den som er blitt gjenfødt til liv i Gud, gjen-
nom frelsen i Jesus Kristus, har fått «det himmelske syn». Da blir det om å gjøre å gå på Guds vei i sannhet, og en er blitt redd for «verdens forførelse» og de tomme avguder. Pilegrimen har sitt blikk vendt mot himmelen.

Elimelek dro bort fra Betlehem for en tid. Det er det neste som skal nevnes. Ordet Betlehem betyr «brødhuset». Det er farlig for Guds folk å forlate de steder hvor Ordet forkynnes. De helliges samfunn er livsnødvendig dersom vi skal bli bevart i troen. La oss samles trofast og regelmessig til forsamlingens møter og bønnemøter! Glem ikke husandakten! La ikke «lønnkammeret» stå ubrukt! I avsides stillhet med Jesus næres troen, og der fødes vitnetrangen. «Ordet fra Guds munn» – og bare det – er mat og føde for vår sjel. Det samme Ordet er også det eneste som kan skape nød for de ufrelste.

For det tredje hører vi at Elimelek dro til Moab. Der var frafallet enda større enn i Israel. De sto stadig i fiendskap til Israel – helt fra de nektet israelsfolket å dra gjennom landet under

vandringen fra ørkenen til Kana'an. I Moab rådde «Bileams villfarelse» (2Pet 2:15; Åp 2:14), med avgudsdyrkelse og utukt. Deres nasjonalgud var Kamoz, han som i likhet med Molok krevde menneskeoffer. Det er farlig for Guds folk å slå seg ned i «Sodoma», slik også Lot gjorde. Skriften advarer oss mot det (2Kor 6:4; 2Pet 1:4; 2Pet 2:20 m.fl.).

Det fjerde som skal nevnes, er at

*Bryt du det livsens brød, Frelsar, for meg,
Som då ved sjøen du miskunna deg!
Her ved den opne bok dukar du bord.
Ånda mi søker deg, du livsens ord.*

(Mary A. Lathbury. Sb 1:1)

Gud ofte må sende mange ting i vår vei for å få oss til å rope om redning. Det er mange eksempler på det i Dommernes bok. Da folket vendte seg mot

avgudene, måtte Herren tukte dem med krig og hunger, og da først ropte de til Gud om frelse. Guds tanker med oss er at vi ikke må gå fortapt. Hans største ønske – også med tukten – er at vi skal komme til «sannhets erkjennelse» slik at han får åpenbare frelsen i Jesus Kristus for oss.

Og til sist skal vi minne om at Jesus er livets brød. Han har dekket bord for oss, og sier til oss som Boas sa til Rut: «Kom hit og et!», og «hun spiste og ble mett, og enda hadde hun til overs» (Rut 2:14). Hos Jesus er det mat å få – åndelig føde i rikt mål.

Kom også du til brødhuset!

Jesus henter snart sine hjem

Utdrag fra årsmelding fra Landsstyret

*«Bli i meg, så blir jeg i dere. Like-
som greinen ikke kan bære frukt av seg
selv, men bare når den blir i vintreet,
slik kan heller ikke dere bære frukt uten
at dere blir i meg. Jeg er vintreet, dere
er greinene. Den som blir i meg, og jeg
i ham, han bærer mye frukt. For uten
meg kan dere intet gjøre.»*

Joh 15:4-5

Dette er Jesu ord til hans kjære disip-
ler, og det er Jesu ord til deg og meg i
dag. Her ligger noe av hemmeligheten
ved et frigjort kristenliv. Det er sterke
og klare ord Jesus bruker. Den som
har tatt imot Jesus som sin Frelser og

Herre, ønsker jo å leve til ære for ham.
I disse ordene ligger oppskriften til et
slikt liv: «Bli i meg, så blir jeg i dere».
Legg merke til hva Jesus sier på slutten
av det femte verset: «For uten meg kan
dere intet gjøre».

Bli i Jesus!

Så kan du spørre: «Hvordan blir jeg
i ham?» Det svarer Jesus selv på i det
syvende verset i det samme kapittelet,
når han sier: «Dersom dere blir i meg,
og mine ord blir i dere». Å «bli i Jesus»
er altså å la hans ord bli i oss, slik at vi
bygger vårt liv på hans ord og ønsker å
leve etter dem.

Er det her du lever, så hviler det rike
løfter over ditt liv. Som det står i siste
halvdel av det syvende verset: «Da be
om hva dere vil, og dere skal få det».

Vi lever i en tid hvor de fleste driver
lenger og lenger bort fra Guds Ord.
De akter ikke på det som står skre-
vet, derfor går det også så galt med de
fleste mennesker. La oss da oppmun-
tre hverandre til å gå motsatt vei, inn i
Ordet. Så skal vi få erfare at Jesus står
ved sine løfter. Han svikter aldri.

Hold deg til Ordet!

Kjære venn, hold deg tett inntil
Jesus i Ordet, med daglig bønn og bi-
bellesning. Så vil han legge sin kjærlige
arm rundt deg og føre deg trygt gjen-
nom denne farefulle verden og hjem til
himmelen. Snart er du hjemme. →

Økonomi

Vi vil gjerne takke for alt som
gis av gaver, både til misjonsarbei-
det hjemme og ute, og til Fossnes.

P.g.a. en del større arbeider på
Fossnes det siste halvåret, er likvidi-
teten stram for øyeblikket. Både
bygningskomiteen og engasjerte
elever og beboere har gjort en stor
innsats for å oppgradere både inne
og ute. Mye vil være på plass og
i orden til sommerskolen og neste
skolehøst, og vi ser fram til å ta alt
i bruk.

Per Bergene Holm

*«Vær frimodig, du skal vinne
veien frem til hvilens hjem!
Jesus alltid ha i sinne,
løft ditt blikk mot himmelen:
∴ Jesus kommer, ja, han kommer
snart og henter sine hjem. ∴:»*
(Svenning Johansson. Sb 899:5)

Takk for forbønn!

Det er stort at Herren lar oss ha frihet til å arbeide i hans rike på jord. Igjen vil vi oppmuntre hver enkelt av dere til å huske på virksomheten i deres bønner. Trofaste forbedere er av uvurderlig betydning. Må Herren velsigne arbeidet som dere står i!

Forkynnerne

Faste medarbeidere og gjestetalere som har forkynt Guds ord for oss på møteuker, bibelhelger og stevner dette året har vært: Sigbjørn Agnalt, Immanuel Fuglsang (DK), Per Bergene Holm, Lars Fossdal, Gunnar Nilsson (S), Karl Notøy, Steinar Kvalvik, Ingar Gangås, Lorents Nord-Varhaug, Eivind Gjerde, Rune Karlsson (S), Ragnar Andersen, Kristian Fagerli, Gunnar Fosslie, Arvid Joramo, Odd Eivind Stensland, Martin Fjære, Konrad Fjell, Reidar Thorbjørnsen, Norvald Fra-fjord, Ole Martin Brennsæter, Thormod Fjell, Bjørn Valde, Per Hove, Gunnar Soppeland, Gunnar Holth, Asbjørn Fosslie, Finn-Widar Knutzen, Marcus Söderberg (S), Rune Söderlund (S) og Reidar Heian.

I tillegg har flere talt på enkeltmøter rundt om i våre forsamlinger.

Igjen går takken opp til Herren som driver arbeidere ut i sin høst. Men vi vil også gjerne få takke den enkelte forkynner for villighet i tjenesten. Må Gud velsigne dere rikt tilbake!

Stevner

Arrangement utenom den vanlige møtevirksomheten har siden sommersamlingen på Fossnes vært: stevne på Laberget leirsted, bibelhelg på Solgry, bibelkurs og nyttårssamling på Fossnes, pinsesamlinger: Mosvik, Langli, Skjæveland og Steinsdalen, barneleir på Fossnes, ungdomsleirer: høstleir i Namdalseid, vinterleir på Hermanstølen i Valdres, påskeleir på Haugli i Vest-Agder og sommerleir på Trettenes leirsted ved Farris i Vestfold.

Landsstyret

Siden årsmøtet i fjor har Landsstyret hatt tre styremøter (juli, november og april). Vi har behandlet 33 saker. John Flaten, Jan Ove Heggdal, Reidar Heian, Dag Rune Lid og Magnus Samdal har møtt fast i styret, i tillegg til Ingar Gangås som sekretær og Atle Barkve som 1. varamann. Styreformann har vært Reidar Heian og Dag Rune Lid er nestformann.

La oss leve i forventning om at oppbruddsdagen nærmer seg! Snart kommer Jesus. Må vi arbeide mens det ennå er dag, for natten kommer da ingen kan arbeide.

Reidar Heian

Heim til Gud

Av Ludvig Hope

Heimen var lys og blid. Far og mor levde med Gud, og de førte sitt eneste barn – en god liten gutt – til den Frelseren de selv hadde funnet. Han satt på fanget til mor og hørte med glede om Jesus og levde sine barneår i barnlig tro på Gud.

Men han vokste opp og ble større, og da ble det skam å sitte hos far og mor når de bad. Kameratene gjorde narr av ham.

Så ble heimen for trang, og som så mange har gjort både før og siden, dro han til sjøs.

År gikk og år kom, men ingen gutt så til far og mor. Far gikk heim til Gud, og mor satt igjen, gammel og mett av dager. En dag kom en av naboene innom og kunne fortelle henne at gutten hennes skulle være kommet til nærmeste by. Der levde han av å tigge og stjele.

Med bønn til Gud om hjelp skrev hun så et brev til sønnen sin og sendte det til sjømannspresten i byen. Brevet sluttet med disse ordene: *Sønnen min, kom heim! Jeg har deg kjær.*

Gud laget det slik at sønnen fikk brevet. Han leste det, la det i lommen med et geip og mente at han hadde latt seg narre nok av kameratene sine.

Men det var kommet slikt et underlig drag i handa hans, og rett som det var sto han med brevet i neven og leste.

Han kjente skriften. Det var så likt skriften til mor. Og navnet – jo, slik skrev mor det alltid. Når han stod slik

og så på brevet, tenkte han at det måtte være fra mor likevel. Men når han tenkte på livet sitt, så var det uråd å tro at mor brydde seg om ham mer.

I kanten av brevet stod det skrevet: Fra nå og så lenge føttene mine kan bære meg, går jeg på kaia og ser etter deg.

En dag han ikke så seg noen utvei til å berge livet, sa han til seg selv: *Jeg vil reise heim.*

Har mor skrevet brevet, så er hun på kaia, og så får jeg komme heim. Er hun ikke der, så drar jeg tilbake hit og dør.

Skamfull over fillete klær og allslags elendighet tok han plass fremme i baugen på båten. Der stod han og lengtet etter timen da båten skulle svinge om odden så han fikk se heimlassen sin igjen.

Timen kom, og det varte ikke lenge før han så at den gamle, grå kvinna på kaia var mor. Da kunne han ikke greie mer. Før båten la til lands ropte han av full hals:

– Mor, her er jeg. Ta meg!

En liten stund senere tok de hverandre om halsen med tårer og takk.

— — —

Du: På stranda til heimlandet ditt står din Frelser og venter på deg. Skulle ikke også du reise heim nå i dag?

Så sant du vil, så skal han føre deg inn i Guds, din Fars, festsal, om du så er den største synder på jord.

*Fra «Kristus vårt liv»,
Lunde forlag, 1971*

Ordet må gjøre verket

Utdrag fra årsmeldingen

Vår tro på Jesus er en tro som har sin grunn i Guds ord, og vår tro på Guds ords ufeilbarlighet og autoritet har igjen sin grunn i Jesus og hans apostlers forhold til Skriften. Det er Jesus som sier at Skriften ikke kan gjøres ugyldig, men at Loven (Toraen = GT) skal oppfylles inntil minste bokstav eller tøddel. Logisk og vitenskapelig er dette et sirkelargument, men for en troende er dette en sirkel han ikke kan bryte. Vi tror på Jesus i kraft av Skriften ved Den Hellige Ånds overbevisning, og vi tror på Skriften på grunnlag av Jesu myndighet.

Den som går til Skriften med tro og tillit, vil der finne en indre samstemmighet fra begynnelse til slutt, ikke minst et samstemmig vitnesbyrd om Guds evige råd i Sønnen. Jo mer man leser og grunner, jo mer skaper Ordet og Ånden selv en overbevisning om Skriftens sannhet og troverdighet, om Guds sannndruhet, men også om at vi mennesker er løgnere og gjenstridige.

Vi må innrømme det som Jesus sier til sine disipler: At vi er uforstandige, og så trege i hjertet til å tro alt det som profetene har talt! Vi er dessverre så tilbøyelige til å lytte til djevelens «Har Gud virkelig sagt?» Det er bare ett botemiddel mot det, å lese og høre Guds ord, for det alene overbeviser og skaper tro og tillit i våre hjerter. Det hjelper ikke så mye med teoretiske argumenter, det er langt viktigere å la Ordet selv utføre verket.

Skoledrift og undervisning

Skolen hadde våren 2014 13 elever på heltid, 8 på ettårig kurs og 5 på halvårig vårkurs. Høsten 2014 var det 11 elever, 4 på ettårig kurs og 7 på halvårig høstkurs.

Både vår og høst har vi hatt elever med relativt ulik bakgrunn og forkunnskaper, og til dels andre særlige behov, med de krav det stiller til lærere og undervisning.

Personalet

Konrad Fjell var tilbake som lærer høsten 2014. Han har også fått en del administrativt ansvar, særlig knyttet til websider, kvalitetssikring, fagplanarbeid m.m. For øvrig er personalsituasjonen uforandret.

Økonomi

Regnskapet for 2014 viser et driftsoverskudd på kr. 40 197. Overskuddet skyldes også i 2014 overføring av gaver gitt til Norsk Luthersk Lekmannsmisjons totale virksomhet på Fossnes. Overføringene var på kr. 380 000.

Styrets sammensetning

Styret består av Jan Endre Aasmundtveit (formann), Tollef Fjære (nestformann), Magne Ekanger (sekretær), med Steinar Kvalvik og Daniel Teigen som styremedlemmer. Asbjørn Fossli har vært l. varamann.

Per Bergene Holm

Våre lamper slokner (18)

Av J. F. Løvgren

Båtbygger Lyngheids vitnesbyrd om at Jesus sto utenfor menighetens dør og banket, hadde uroet mange, deriblant pastor Bjørnås og grosserer Mobekk. Bjørnås inviterte Ling til å ha vekkesmøter, men hans appellforkynnelse var mer kraftfull og uten liv enn sann bibelsk og sjelesørgisk. Vakte ungdommer kom til båtbyggeriet og Lyngeid for å få hjelp. Ling kom i sjelenød i møte med Lyngeid, og måtte reise hjem. Bjørnås og Mobekk ville helst få Lyngeid ut av menigheten, men Bakke støttet Lyngeid. Emly Mobekk fikk fred med Gud ved hjelp av sin bestemor. Mange var engstelige på grunn av et syn på himmelen. Noen døyvnet angsten ved aktiviteter i forbindelse med menighetens jubileumsfest. Stian Røst prøvde å ta sitt eget liv. Grosserer Mobekk fikk hjerteproblemer. Ling så inn i evangeliet og kom tilbake for å ha møter. Pastor Bjørnås ble sendt på sykehus.

Red.

25.

Fra først av var det tanken at Ling skulle være i byen bare noen få dager. Men da Bjørnås ble syk, kom han til å stanse lenger.

– Det er Guds finger, sa Lyngeid.

Han og Ling satt og pratet sammen

en frikveld.

– Guds finger, tok Ling opp igjen. Ja, jeg tror at Gud har pekt på denne byen for meg. Men jeg skjønner ikke at det følger slik kamp med å være her. Sist holdt jeg på å sette livet til. Nå er det snart like galt igjen.

– Hva er det som plager deg?

– Forsamlingene er små. Det er ingen vekkelse. Korene er uvillige. Mobekk er ikke å se, og flere med ham.

Lyngeid smilte lunt.

– Det var mange grunner til mismot det, sa han.

– Ja, ikke sant?

– Nei, det er ikke sant. Forsamlingene er store de.

– Den var dobbelt så stor den første kvelden.

– Ja, men de som kommer nå, kommer for å høre. Den første kvelden ble de skuelystne sjaltet ut. De som løp etter predikanten, møtte Gud. Og det møtet tålte de ikke. Så holder de seg vekke for ikke å risikere å møte Gud en gang til. Det er en slags vekkelse, det også.

– Hm.

– Det behøver du ikke å si «hm» til. Det er vekkelse i direkte mening også. Det er mer vekkelse i menigheten nå enn sist du var her.

– Hm, sa Ling igjen. Hvilket bevis har du på det?

– Det gjærer og bryter hos oss alle. Jeg er vakt. Det er blitt svært om å gjøre for meg å ha klarhet over hvilket

folk jeg hører til. Med min kone er det likedan. Det samme hører jeg av forskjellige menighetslemmer. Mobekk er nok vakt over det spørsmålet han også. Han tør bare ikke få noe svar på det.

– Enn korene?

– Tja – – –

Lyngeid ble avbrutt. For nå kom Dordi hjem. Det var hun som kom til å gi svar om sangkorene. Hun så både oppglødd og hemmelighetsfull ut.

– Det holdt på å gå over ende, brøt hun ut.

– Koret? spurte moren, som fulgte med Dordi inn i stua til karene.

– Ja, koret.

– Nå like før festen?

– Ja, det var et røre uten like.

Lyngeid nikket til Ling. Ling så alvorlig på Dordi, og spurte nervøst:

– Har det hendt noe, Dordi?

– Ja, det var en del som sa de ville slutte.

– Hvorfor det?

Dordi så forskrekket fra den ene til den andre.

– Å, det var noe, sa hun unnvikende.

– Men hva? spurte faren.

– De ville ikke finne seg i å bli utskjelt på hvert møte, sa de.

– Utskjelt?

– Ja, de ble satt i gapestokken. De ble utpekt som dårlige jomfruer. Nå kunne de like godt slutte, så slapp de å være til forargelse for – – –

Dordi bet seg i leppa. Hun hadde sagt for mye alt.

Men moren maste på:

– Til forargelse, for hvem?

– Åh, det var for han båtbyggeren, og

for Ling, som trodde at de var så gode selv.

Et vemodig smil gikk over Lyngheids ansikt. Men Ling var svært alvorlig.

– Der hører du, Lyngeid, for et bråk jeg har laget. Det er snaut jeg kan bære det ansvaret.

– Å, ta det noenlunde rolig. Vær du bare sikker på at du forkynner Guds vei. Så får Gud ta ansvaret for følgene.

– Det er akkurat der kampen står: Forkynner jeg Guds vei rett?

– Du er nok vakt du også, Ling. – Hvordan gikk det så, Dordi?

– Jo, formannen i koret hadde en sjau med å berolige gemyttene. Han gråt nesten. Han holdt en tale for dem. De måtte ikke ta seg nær av allting heller. Han der Ling skulle jo snart reise sin vei. Og nå var jo Bjørnås oppe igjen, så han snart kunne overta. Da kom alt i sin gamle gjenge. Og så skulle det bli så greit så. I hvert fall måtte de nå tenke på festen, og sette alle krefter inn for kantaten. De kunne ikke ha slikt tøys på øvelsene, nå på slutten. Han håpet at medlemmene måtte være greie, og at dirigenten ikke måtte tape motet om det var litt ekstra trøbbel.

– Så ble det vel ro da? spurte Ling, som satt og brente i kinnene.

– Jo, det så ut til å bli det. Men så ødela Sevrin det.

Nå brente Dordi i kinnene også.

– Hvordan det?

– Jo, han spurte om ikke den beste løsningen var å omvende seg til Gud.

– Hoi sann! Hvordan gikk det?

– Da så det ut til å sprekke for alvor. Noen av damene gråt.

Møtekalender

August

09.	Randaberg Per Hove
21.-23.	Hauka, Soknedal Ingar Gangås
26.-30.	Fogn Martin Fjære
27.	Nærbø Lars Fossdal

September

01.-06.	Bangsund Reidar Thorbjørnsen
01.-06.	Svarstad Ingar Gangås
02.-06-	Bibelskoletur, Hardanger Lars Fossdal, Per Bergene Holm
13.	Randaberg
18.-20.	Nybro (S) Ingar Gangås
19.-20.	Askim Per Bergene Holm
20.	Årnes

Bibelhelg Solgry

25.-27. september

Talere	Göran Holmgren, Dag Rune Lid
--------	---------------------------------

Program

Fredag	
1900	Samling og kveldsmat
2000	Göran Holmgren
Lørdag	
1000	Dag Rune Lid
1130	Göran Holmgren
1700	Dag Rune Lid
2000	Göran Holmgren
Søndag	
1030	Göran Holmgren
1230	Middag og avslutning

Påmelding:

Magne Ekanger
53 42 92 14 / 412 45 598
magne.ekanger@haugnett.no
Påmeldingsfrist 14. september

- Se det. Gråt de?
- Ja, i sinne. Nå fikk de ikke lov å være i fred på øvelsene heller. Det var noen som mumlet om at de kunne skjønne at Sevrin skulle bli svigersønn til ---
- båtbyggeren, lo Lyngeid. Ser du, Ling. Det er visst meg som lager bråk.
- Hvordan endte det, Dordi?
- Det var moren som spurte.
- De ble enige om å la det bero til

over festen. Så skulle de komme sammen og ---

- Og omvende seg? skjøt Ling inn.
- Jeg vet ikke riktig om det var det de mente. Men nå måtte de ha fred til å arbeide den stunden som var igjen.

Det var sant at det gjærte og brøt i Guds samfunns menighet. Lyngeid sammenlignet det med bulderet i en vulkan før utbruddet kom. Han gikk og

ventet spent på eksplosjonen. Kanskje på festen, eller før — —

Ling hadde reist. Noen sa åpenlyst at de var glad for at de var kvitt oppvigeren. Bjørnås var kommet i arbeid igjen. Han ble likefram feiret. Han hadde jo vendt tilbake fra dødens port. Bjørnås var takknemlig for varmen som slo ham i møte. De fleste syntes nok at han var forandret siden han var iblant dem sist. Det var noe fortenkt og lidende over ansiktet hans. Men det var naturligvis ettervirkningen av sykdommen. Bare han fikk litt tid på seg, ble han nok den samme som før, tenkte de.

Lyngeid møtte en ny vennlighet fra pastorens side. Og en dag sa Bjørnås:

— Det er lenge siden jeg snakket noe

Bønnens Ånd

Herren kommer alle våre bønner i forkjøpet. Alt vi skal be om, har han lagt oss i munnen. Han vil selv gi oss bønnens Ånd. Så nådig er Herren, og likevel er vår tillit til ham så liten og svak! Nettopp derfor bør vi stadig rope om nådens og bønnens Ånd. For nåden gjør hjertet fast og stadig, og Ånden alene kan live oss opp. All vår elendighet kommer av vår åndløshet. Herren vil ikke gi oss sin Ånd uten at vi ber om det og lengter etter det. Men fordi de fleste foretar seg alt i sin egen ånd, er og blir de også i sin fattigdom og åndløshet. De er krøplingekristne som vil vite mer enn de vil gjøre, og som vil se lenger enn de vil gå.

Johannes Gossner (1773-1858)

fortrolig med deg, Lyngeid. Jeg tror jeg vil komme til deg en ettermiddag.

— Ja, gjør det, sa Lyngeid glad. Kom om — —

— Nei, nei, Lyngeid, ikke nå du. For tiden er det så mye å stå i. Men etter festen — —

Lyngeid tenkte sitt: Merkelig som de ståker med den festen. Alt viktig skulle utsettes til den var over, så det ut for.

Mobekk hadde latt seg se i kirken igjen, siden Bjørnås fortsatte etter sykdommen. Han satt oppusset og blåsprenget i ansiktet på en av de første benkene. Det var lett å se nå at han hadde dårlig hjerte.

— Jeg synes ikke Bjørnås taler så godt nå som før, sa han misfornøyd hjemme etter formiddagsprekenen.

— Bedre, sa gamlemor Mobekk.

— Du skal nå alltid ha en annen mening enn vi, hogg ungfruen i. Jeg er enig med Anstein. Det er noe uklart ved Bjørnås' preken nå.

— Ja, som det kan være i brytnings-tider. Han er kanskje vakt.

Sønnen og svigerdatteren stirret sint på henne.

— Nei, nå går det for vidt, fór Mobekk opp. Du sitter likefram og antyder at Bjørnås heller ikke er omvendt. Han er kanskje en dårlig jomfru, han også?

— Gud vet, sa gamlemor stille.

Men øynene hennes fyltes langsomt med tårer da hun hadde sagt det.

— Stakkar, hun blir gammel og rørete, mor nå, tenkte fru Lina.

Utdrag fra «Våre lamper slokner»,

Antikkforlaget 1993.

Forts. i neste nr.

Politiske spenninger i Moldova

Fra årsmeldingen

«Og jeg er fullt viss på dette at han som begynte en god gjerning i dere, vil fullføre den inntil Jesu Kristi dag.»

Fil 1:6

Apostelen taler dette opprinnelig om misjonsarbeidet i Europa. Selv satt han nå i fengsel, og det så mørkt ut for misjonsarbeidet videre. Men han trøster filipperne med at misjonsarbeidet ikke bare er hans sak, men først og fremst Guds sak. Og Gud skal fullføre misjonsgjeringen i Europa, den som ble begynt i Filippi, inntil Jesu Kristi dag. Det er også løftet over arbeidet i Moldova, selv når det ser mørkt ut på mange måter.

Den politiske situasjon

Den urolige situasjonen i Ukraina påvirker også forholdene i Moldova. Myndighetene i Transnistria krever nå at besøkende må ha personlig invitasjon for å komme inn. Politisk er det spent og en del ser med engstelse på hva Russland kan finne på. Putin har uttrykt at han ser på Transnistria som en naturlig del av Russland.

Den lutherske kirken i Moldova

Virksomheten i Transnistria går sin trofaste gang, uavhengig av den politiske situasjonen. Vladimir Moser taler fortsatt regelmessig i forsamlingene gjennom Skype. I Tiraspol er oppmøtet til møtene omtrent som før,

mens det i Kamenka har kommet en del nye i det siste.

Forsamlingen i Chisinau er fortsatt liten og skrøpelig. Lars Fossdal har – etter ønske fra Natalia – laget et lite rullende bokstativ som Vladimir og Natalia Moser vil bruke til evangelisering i hovedstaden. De ønsker å dele ut små traktater, Luthers lille katekisme m.m., og selge oppbyggelige bøker. Så er håpet at de gjennom dette kan bli noen til åndelig hjelp og få varig kontakt med noen som også kan finne sin plass i forsamlingen.

Dansk Balkan Mission har sendt en del bøker på rumensk til Moser, blant annet av Rosenius og Øivind Andersen. Dette kommer i tillegg til litteratur på russisk, vesentlig fra LLM i Sverige. Moser får også selv trykt opp en del mindre hefter og traktater som han bruker i litteraturarbeidet.

Besøk

Undertegnede har, både alene og sammen med Erik Asdahl, besøkt Moldova og forsamlingene der i løpet av det siste året. Bibelskolen hadde en ukesskoletur med besøk til forsamlingene i Moldova i juni. I tillegg skulle Lars Fossdal og Karl Bø vært en tur i fjor høst, men p.g.a. Mosers helsesituasjon var det umulig. Vladimir har hatt en del problemer med hjertet, men hvis helsen tillater det, er planen at han og Natalia skal besøke Norge i

Den beste maten

Barneandakt av Mia Hallesby

Kjære Jesus!

Vi ber deg nå av hjertens grunn,
velsign du denne andaktsstund.

Og mett oss med ditt livsens brød,
så svinner all vår sorg og nød.

Amen!

Når vi er sultne, spiser vi. Og lykkelige er alle som har nok mat.

Hvor mange ganger spiser du om dagen? Tre, fire, ja, kanskje til og med fem ganger? Du må spise for å vokse og bli stor og sterk. Kroppen trenger mat, ellers vil den dø. Vi pleier å stille godt med kroppen vår, både med mat og klær.

Hvordan sørger vi for sjelen?

Du vet vi har ikke bare en kropp, men også en sjel. Sjelen ser du ikke. Men med den er det du tenker og taler. Dyrene har ingen sjel. De kan hverken tenke eller tale.

Nå er det så at sjelen må ha noe

å leve av akkurat som kroppen. Hva skulle det være? Jo, det beste for sjelen er Guds ord.

En stor profet som Jeremia, sier noe underlig om Guds ord:

«Jeg fant dine ord, og jeg åt dem. Og dine ord var til fryd for meg og til glede for mitt hjerte» (Jer 15:16).

Først *fant* han Guds ord. Hvor finner vi Guds ord? Det er Bibelen, vet du. Så står det at han *åt* dem. Å ete er det samme som å spise. Sjelen hans var rent sulten etter å høre og lese om Jesus, og det beste som han ville ha, var Guds eget ord. Du hører hvor glad han blir. Livsens brød, som Guds ord også kalles, fylte hjertet hans med fryd og glede.

Om vi kunne ligne profeten Jeremia! Om vår sjel på samme måte kunne lengte etter å høre om Jesus!

*«Barneandakter»,
Indremisjonsforlaget, 1946*

løpet av sommeren eller høsten 2015.

Behov for forbønn

Det er fortsatt mye å be om med tanke på den lutherske kirken og misjonsarbeidet i Moldova. Den politiske situasjonen gjør misjon vanskelig. Misjonsarbeidet lider under at Moser er delvis avskåret fra to av forsamlingene.

Mosers helsesituasjon er også et bønneemne. Men framfor alt må vi fortsatt be om at Guds ord må få gripe hjertene og skape brennende kristne mennesker i forsamlingene, mennesker som kan vinne andre i sine omgivelser for Guds rike.

Per Bergene Holm

Utan pengar og utan betaling

Av Ragnar Opstad

«Å, alle de som tyrstar, kom til vatna! Og de som ingen pengar har, kom, kjøp og et, ja, kom og kjøp utan pengar og utan betaling vin og mjølk!»

Jes 55:1

Kva tid kan ein kjøpa utan pengar? Det kan ein gjera når ein ikkje *har* pengar og alt er gratis. Er det ikkje litt rart at det står «kjøpa», når alt er gratis? Vi er ikkje vane med å få noko utan å gjera opp for oss når vi er ute på handel. Ofte trur vi at slik er det også i Guds rike.

For å kunna kjøpa utan pengar og utan betaling, må vi først bli pengeless! Og det kostar! Det kostar alt mitt, det vil seia mi eiga rettferd. «Men det som var ei vinning for meg, det har eg for Kristi skuld halde for tap», skriv apostelen Paulus til filipparane (Fil 3:7). Paulus si vinning var hans eiga fromheit, som han meinte Gud hadde verka i livet hans og som han sette si lit til (jfr. farisearen si bøn i tempelet).

Skal vi overføra det til oss og vår tid, tilsvarar det vår omvending, vår tru, vårt bøneliv, vår omgang med Guds ord gjennom lesnad og forkynning osv. – kort sagt: vår eigen kristendom. Det er i slike ting vårt gamle menneske søker si trøyst. Eller du kan ha di trøyst i åndelege opplevingar, i Guds konkrete hjelp i mangslags nød, di gjerning i Guds rikes arbeid osv.

Dette rekna Paulus for tap og skrap då han vart frelst. Alt hans eige var verdi-

laust. Han hadde skaffa seg ein åndeleg kapital som han måtte bli fråteken om han skulle bli frelst. Det hende på vegen til Damaskus og dei tre neste dagane, då han «korkje åt eller drakk» (Apg 9:1-18). Så fekk han del i evangeliet – utan pengar og utan betaling.

Du som aldri har gått fallitt på det du trur du må ha for å vera ein sann kristen, du har skaffa deg ein større eller mindre åndeleg kapital til liks med Paulus (Saulus). Då får du ingen ting. «Hungrende metta han med gode gåver, men rikfolk sende han tomhendte bort» (Luk 1:53). Det er ikkje det vi manglar som er problemet, men det vi har.

Det å bli frelst, er eit verk av Den Heilage Ande. Han brukar Guds ord slik det er gitt oss – som lov og evangelium. Han tek frå meg *mitt* – og gir meg *sitt*. «Vend du meg om, så vert eg omvend!» (Jer 31:18).

«Læk meg Herre, så vert eg lækt! Frels meg, så vert eg frelst!» (Jer 17:14).

Er det ingen ting som kviler på meg? Ditt og mitt ansvar er å gi Guds ord rett i sin dom over alt vårt eige, men også gi han rett når han talar om Jesus.

Korleis blir eg pengelens? Sett frå Guds synsstad *er* vi i realiteten pengeless! Vi har ingen ting å betala med når det gjeld vår frelse. Det må han også få oss til å innsjå og gå med på. Det gjer han ved å ta frå oss det vi måtte ha å

Bruk Ordet!

Carl Olof Rosenius

«Mens Peter ennå talte disse ord, falt Den Hellige Ånd på alle dem som hørte ordet.»

Apg 10:44

Ånden kommer ikke umiddelbart og tar seg av våre sjeler. Det er nødvendig å bruke nådens midler: Ordet og sakramentene!

Vil du ha Ånden, hans gjerning og gaver i ditt hjerte, så gå til Ordet, Åndens ord! Les det, hør det, skriv det, tal og syng det – med bønn om Den Hellige Ånd, og du skal oppleve at han uteblir ikke!

Det finnes sjeler som går og tenker og tenker, sukker og ber om Ånden og hans gjerning, men aldri opplever å få hva de ber om. De får ingen kraft, og kommer aldri til noen virkelig tro, fred og kjærlighet, frelsesvisshet og åndelig standhaftighet. De blir gående

der i samme sykelige strevet med sukk og lengsel. De arbeider bare med seg selv, de tenker og sukker bare, men de bruker ikke Ordet – og hvordan skulle det da være mulig at det kan bli noe nytt åndelig liv hos dem?

Apostelen sier uttrykkelig at Ånden får vi bare ved troens forkynnelser (Gal 3:2). Og det var mens Peter talte at Den Hellige Ånd falt på alle dem som hørte Ordet. Hva hadde de gjort for å oppleve det? Slett ingen ting, uten det å høre. De satt stille og hørte Ordet, og så kom Ånden i deres hjerter med anger, tro, kjærlighet, liv, kraft, og gjorde dem til nye mennesker.

Derfor må vi si igjen og igjen: Bruk Ordet! Bruk Ordet! Det er hele hemmeligheten ved det åndelige livs fødsel, næring og vekst.

Utdrag fra Husandaktsboken

bidra med. Då blir vi fattige og hjelpe-lause.

Kva tid er eg hjelpelaus og fattig nok til å kunna ta til meg evangeliet? Vil du betala for frelsa med din fattigdom, så må du veta at fattigdom ikkje er noko betalingsmiddel! Dessutan er det utan betaling!

Likevel, kva tid er eg fattig nok? Det er i grunnen eit galt stilt spørsmål, for ein blir aldri nok verdig eller nok uverdig til Guds nåde. For nåden er

rein nåde! Du skal sleppa å blanda deg og ditt inn i det som Jesus var åleine om å ordna. Men skal ein likevel prøva å svara direkte på spørsmålet, kan ein seia det slik: Du er fattig «nok» når du går med på å kjøpa utan pengar og utan betaling, fordi du ingen ting har å betala med. Di og mi betaling har Jesus teke seg av. «Sønne betalte, la det være nok! Barn er du, barn får du være» (Sb nr. 236).

L&E

Guds ord vender ikke tomt tilbake

Utdrag fra årsmelding om litteraturarbeidet

«Ja, likesom regnet og snøen faller ned fra himmelen og ikke vender tilbake dit, men vanner jorden og får den til å bære og gro, så den gir såkorn til såmannen og brød til den som eter, slik skal mitt ord være, det som går ut av min munn. Det skal ikke vende tomt tilbake til meg, men det skal gjøre det jeg vil, og ha framgang med alt som jeg sender det til. For med glede skal dere dra ut, og i fred skal dere føres fram.»

Jes 55:10-12

Forlaget «Såmannen»

Siden forrige årsmøte har forlaget «El Sembrador» (Såmannen) i Peru fått sin godkjennelse som egen stiftelse, med juridisk person og organisasjonsnummer. Søknadsdokumentene ble undertegnet av Ingar Gangås (formann), Reidar Heian (nestformann) og Damián Heredia under Reidar og Ingars besøk i september 2014. Godkjenning av juridisk person ble gitt i begynnelsen av 2015, med tildeling av eget organisasjonsnummer i april.

Medarbeidere

Damián Heredia og Miguel Fuentes ble ansatt som medarbeidere i «Såmannen» fra 1. januar 2015 i henholdsvis 100 % og 25 % stilling. Evangelist Damián ble 65 år og pensjonist i september 2014, og er glad for å fortsette en stund til. Hans oppgave blir først og fremst å være kolportør for litteraturen,

ved besøk til gamle og ensomme, i sykehus og fengsel, og ellers der Herren legger det til rette. Han har tidligere vært ansatt som evangelist i Union Misionera (UM), og har etter ønske fra de nasjonale der ute, fått tilbud fra oss om fortsatt å benytte halvparten av sin arbeidstid i dette arbeidet. Miguel er utdannet regnskapsfører og revisor, og vil ha ansvaret for en del administrasjon i tillegg til regnskapet.

Forlaget, med boklager og hjemmekontor, er foreløpig registrert på Damiáns bostedsadresse.

Forlagets målsetting

Forlaget skal legge vekt på utgivelser av luthersk og roseniansk litteratur gjennom andaktsbøker, hefter og traktater, og bøker av oppbyggelig karakter, og ønsker å være en tjener for flere menigheter i Andesregionen. Allerede nå har vi en god del kontakter i Argentina, Bolivia og Peru. Det har derfor vært en forutsetning at forlaget må være frittstående og selvstendig.

Nye utgivelser

Nå pågår den siste korrekturlesningen på en andaktsbok av Martin Luther. Den blir trykt i Lima, i lommeformat, og blir den første publikasjonen på eget forlag. Det neste store prosjektet er å utgi den store husandaktsboken av Carl Olof Rosenius. Den ble først oversatt fra svensk

til engelsk, og er siden blitt oversatt fra engelsk til spansk av en misjonær i Argentina som har spansk som morsmål. Oversettelsen har vist seg å være svært god og presis i forhold til den svenske originalen.

To besøk

Reidar Heian, Marit og Ingar Gangås besøkte Bolivia og Peru i tiden 3.-27. september 2014, og nytt besøk ble foretatt av Lars Fossdal, Marit og Ingar Gangås 4.-24. mars 2015. Hensikten med besøkene var i første rekke å registrere litteraturarbeidet i begge land, slik at all virksomhet er godkjent av landets myndigheter.

Underavdeling

Det har vist seg å være mer omfattende og kostnadskrevende å få godkjenning med juridisk person i Bolivia. Blant annet kreves det en mer hierarkisk struktur med egen generalforsamling. Planlagt signering av søknadsdokumentene under besøket i mars 2015 måtte av den grunn utsettes. Det var vår advokat i Peru som i 2014 foreslo en underavdeling i Bolivia for å få mulighet for tollfrihet ved forsendelse av bøker mellom landene. Vår bolivianske advokat vil nå undersøke nærmere om det i hele tatt lar seg gjøre å få til dette. Selv uten en slik godkjenning, er det ingen ting i veien for at trykkingen kan foregå i Bolivia, der kostnadene er lavere.

Litteraturmøte

Under besøket i september 2014 var

Reidar Heian og Ingar Gangås med på et litteraturmøte i Cochabamba, Bolivia, sammen med generalsekretær Javier Villarroel i den nasjonale kirken «Iglesia Cristiana Evangelica Luterana» (ICEL), rektor Gonzalo Ascarrunz ved bibelskolen «Centro Luterano de Educación Teológica» (CLET), og vår oversetter til quechua, Rafael Veizaga. ICEL er Misjonssambandets samarbeidskirke. Vi har hatt et godt samarbeid med dem ved tidligere utgivelser – sammen med Luthersk Litteratur-Mission i Sverige – og det var Gonzalo som hjalp oss med trykkingen av Carl Fr. Wisløffs bok «Martin Luthers teologi» og quechuaheftene av Wisløff, Rosenius, Hallesby og Imberg. På dette møtet ble vi tilbudt å lønne Gonzalo i halv stilling fra 1. februar 2015, mot at han ble vår kontakt og arbeider i «Såmannen».

Samarbeidsavtale i Bolivia

Etter å ha drøftet dette med Landsstyret, har vi gått inn for å undertegne en samarbeidsavtale med ICEL og lønne Gonzalo som vår medarbeider i 50 % stilling fra 1. mai 2015. Da har vi også det formelle i orden overfor landets myndigheter, inntil vi eventuelt får vår egen juridiske person.

Møter og undervisning

Både i september i fjor og i mars i år, ble vi invitert til å ha møter og undervisning i UM's forsamlinger i Arequipa. De nasjonale gav uttrykk for at de satte stor pris på besøkene, og vi opplevde god åpenhet for Ordet.

Carmen og Gonzalo Ascarrunz med barna Natalia (10) og Bernardo (8). De bor i byen Sucre i Bolivia. Hun er jurist, men har valgt å være husmor og hjemme med barna. Han er utdannet veterinær, men har vært bibelskolelærer etter at han fullførte fire år ved «Seminario Teológico Luterano Andino». Fra 1. mai begynte han som litteraturmedarbeider for «Såmannen» på halv tid.

Planer framover

Med tre ansatte og opptrapping av arbeidet, blir det naturligvis mer oppfølging. Mye kan koordineres via nettet fra Norge. Men det er også viktig med det personlige nærværet, både med

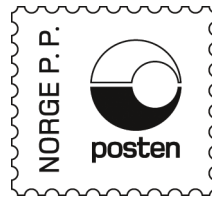

Gonzalo presenterer quechuaheftene for en forsamling indianere på landsbygda.

tanke på de ansatte og på alle kontaktene ellers.

Da tanken om litteraturarbeid kom til oss for noen år siden, så det ennå ut til at det kunne bli vanskelig med et nytt arbeid for NLL i Sør-Amerika. Det er vanskeligere enn før å få visum av lengre varighet, både til Bolivia og Peru, men det gis turistvisum på inntil to måneder av gangen. Disse kan forlenges til tre måneder. Vi ser for oss én tur i året på inntil tre måneders varighet eller slik det legger seg til rette. Det er ikke så enkelt å være ute over lengre tid uten å ha noe fast sted å bo. Men la oss legge alle ting fram for Herren, og be om at hans vilje må skje i fortsettelsen!

Ingar Gangås

Returadresse:
Lov og Evangelium
Rølfesnesvegen 892
5420 Rørbestadneset

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring!

Arbeid ikke for den mat som forgår!

Av Øivind Andersen

«Arbeid ikke for den mat som forgår, men for den mat som varer ved til evig liv.»

Joh 6:27

For å forstå Jesus riktig, skal vi gjengi dette ordet nøyaktig etter grunnteksten: I deres arbeid – nemlig for at Guds rike skal komme – da la det ikke gå ut på mat som forgår! Jesus stiller seg frem som den han i virkeligheten er: Livets brød.

Er Jesus livets brød for oss? Har vi den rette innstilling overfor ham? Eller er også vi – i vår søken etter Jesus og i vårt arbeid for Guds rike – fristet til å arbeide for den mat som forgår?

I kirkens åndelige forfallstider er mange av de prektigste bygninger blitt til. Da tenkte man meget på slikt. Da utviklet det seg med ritual og formvesen. Jeg hørte en gang om en kunstner som fikk i oppdrag å male kirkens forfall. Vet du hva han malte? En praktfull kirkebygning!

Trenger vi ikke å stanse opp for Jesu

advarsel i dag? – Arbeid ikke for den mat som forgår. Å, om vi ville stanse og høre! Det vil nok angripe oss sterkt. Men for en velsignelse det skal komme ut av det! Tenk på apostlene – ikke minst Paulus! De hadde oppgitt verden som uforbederlig. De tenkte bare på å kunne frelse så mange som mulig ut av den ved ordet om korset. De arbeidet for den mat som varer ved til evig liv.

Tenk på de gamle lekpredikanter! Lite ansett var de, der de gikk fra hus til hus med Bibelen og sitt enkle vitnesbyrd om Kristus. Ofte var de forfulgt, mistenkeliggjort og harselert med. Men de var ikke til å komme forbi! For Guds kraft var virksom i dem.

Du som tror på Jesus: Alt vi trenger for å vinne menneskene, for å gjennomsyre hele samfunnet med en virkning som motvirker alt ondt, er gitt oss i evangeliet! Det er den mat som varer ved! Det er det vi skal arbeide for!

*Utdrag fra «Livets brød»,
Gry forlag, 1966*